

Arrest

nr. 174 931 van 20 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 juli 2016.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Met betrekking tot de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid omwille van de gebonden bevoegdheid tot het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten die volgens de verwerende partij voortvloeit uit artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dient erop gewezen te worden dat de overheid wordt gezegd over een gebonden bevoegdheid te beschikken wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen, terwijl het gebruik van het woord “moet” in voormeld artikel 7, eerste lid niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet zelf uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel kan of moet gegeven worden “(o)nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, zodat de gemachtigde zich er, alvorens het bevel te geven, hoe dan ook van dient te vergewissen of er geen verdragsbepalingen (waaronder het EVRM) zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. De verzoekende partij beroept zich in haar verzoekschrift onder meer op de schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt op dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook zelf verwijst naar de invloed van een eventuele schending van hogere rechtsnormen. Voor zover deze verplichting op zich niet reeds zou volstaan om een gebonden bevoegdheid uit te sluiten, wordt nog opgemerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet juncto artikel 74/14 van de vreemdelingenwet steeds een termijn dient -te bepalen. De beslissing aangaande de termijn om het grondgebied (vrijwillig) te verlaten kan dan ook niet los worden gezien en afzonderlijk bestaan van de beslissing tot verwijdering op zich, en omgekeerd. Uit voormeld artikel 74/14 blijkt dat de gemachtigde bij het bepalen van de termijn over meerdere appreciatiemogelijkheden beschikt, zodat niet kan aangenomen worden dat sprake is van een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. Daarnaast dient te worden benadrukt dat de gemachtigde, overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Noch artikel 74/13 zelf noch enige andere bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgesomde gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven en de in voormeld artikel 7, eerste lid opgesomde gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Zodoende heeft de verzoekende partij er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te betwisten die tot het bestreden bevel aanleiding hebben gegeven, ook al legt artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in bepaalde gevallen (binnen de voormelde grenzen) een verplichting op tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, en ook al moet bij de beoordeling van de middelen in voorkomend geval rekening gehouden worden met het feit dat van zulke verplichting sprake is (cf. RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit het bovenstaande blijkt dat de totstandkoming van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds een concrete beoordeling en appreciatie vergt, zodat zulke beslissing dan ook niet wordt genomen in de uitoefening van een gebonden bevoegdheid, maar wezenlijk discretionair is (cf. RvS 2 april 2009 (AV), nr. 192.198). Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij wel

degelijk over het rechtens vereiste belang lijkt te beschikken. De exceptie van de verwerende partij lijkt dan ook te moeten worden verworpen.

Daar waar de verzoekende partij in de hoofding van haar eerste, tweede en derde middel verwijst naar "het EVRM Verdrag", "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur" en "de regels van behoorlijk bestuur", zet zij niet uiteen welke bepalingen of beginselen zij, naast de artikelen 6 en 8 van het EVRM, het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsprincipe, voor het overige geschonden acht. Voornoemde onderdelen van de betreffende middelen komen dan ook onontvankelijk voor.

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Met haar louter en algemeen betoog dat zij op grond van voornoemd artikel recht heeft op eerbiediging van haar gezinsleven wat wordt geschonden door de beslissing a quo, zet zij geenszins concreet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing voornoemd artikel zou schenden, zodat het eerste middel onontvankelijk voorkomt.

De verzoekende partij laat met haar betoog in het tweede middel in het kader van de formele motiveringsplicht na aan te tonen dat in de bestreden beslissing niet of niet afdoende de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat voornoemde beslissing niet formeel zou zijn gemotiveerd. De verzoekende partij betoogt in dit verband slechts dat, doordat de gemachtigde "geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster in België een kind heeft dat op legale wijze verblijft en waarmee zij mag verblijven in het Koninkrijk op basis van de vermelde reglementering", hij heeft nagelaten de zaak op zorgvuldige wijze te bestuderen. Zij zet echter niet uiteen op welke "vermelde reglementering" zij precies doelt en gaat geenszins in op de concrete motieven van de bestreden beslissing, zodat zij deze ook niet weerlegt. De Raad merkt in dit kader nog op dat de bestreden beslissing is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij niet aantoont waarom de door de gemachtigde gemaakte vaststelling, mede gelet op het bepaalde in voormeld artikel 7, eerste lid, 1°, niet reeds zou volstaan om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij in haar derde middel de schending aanvoert van "de regels van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsprincipe", laat zij na op concrete wijze uiteen te zetten met welke "concrete omstandigheden" geen rekening zou zijn gehouden, zodat zij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

In haar vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar louter en algemeen betoog dat de consequenties voor haar zeer groot zijn "doordat ingevolge de beslissing zij op een onrechtmatige wijze wordt gescheiden van haar kind", niet aannemelijk maakt dat de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft. Zodoende wordt een schending van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk gemaakt. Waar de verzoekende partij in de hoofding van haar vierde middel nog verwijst naar een schending van artikel 6 van het EVRM, zet zij geenszins uiteen op welke wijze de bestreden beslissing voornoemd artikel zou hebben geschonden. Voornoemd onderdeel van het vierde middel komt dan ook onontvankelijk voor.

De middelen lijken, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 20 juli 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 25 augustus 2016, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 14 juli 2016 opgenomen grond, wijst zij erop dat ze in haar verzoekschrift de familiale band met haar kind in België heeft ontwikkeld, en stelt zij dat deze bewezen is, zodat de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) vereist is.

De verwerende partij volgt de Raad in zijn beschikking.

3.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift bij de feitelijke uiteenzetting onder de hoofding "1. FEITE" heeft vermeld een kind in België te hebben, maar dat zij dit element geenszins bij de uiteenzetting van haar middelen (onder de hoofding "2. IN RECHTE") heeft aangebracht. Zoals reeds werd aangegeven in de beschikking van 14 juli 2016, beperkte de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift tot een louter en algemeen betoog, zonder concreet uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden. Met haar betoog ter terechtzitting breidt de verzoekende partij het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift dan ook uit. In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (cf. RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift deze uitgebreidere uiteenzetting naar voren heeft gebracht. Dit voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe 'middel' is dan ook laatijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 14 juli 2016. Met haar betoog ter terechtzitting brengt de verzoekende partij dan ook geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 14 juli 2016 werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 14 juli 2016 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de vier middelen, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond zijn.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE